

ἀπάλωνο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ. Οἶν.) — ΠΓεννάδ. 889 — Λεξ. Βλαστ. 298 Πρω. Δημητρ. ἀπό-
λωνο Κάμπ. 'πόλωνο Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλώνι.

Μόνον κατὰ πληθ. 1) Τὰ χονδρὰ ἄχυρα καὶ καθόλου
τὰ ὑπολειπόμενα εἰς τὸ ἀλώνιον μετὰ τὸ ἀλώνισμα καὶ
τὸν καθαρισμὸν τῶν σιτηρῶν Κῶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.
Κλουτσιοχ. Οἶν.) — ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. 298
Πρω. Δημητρ. : Πᾶρ'τα τὰ 'πόλωνα νὰ τὰ δώκης τοῦ ζουδιού
σου Κῶς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαλωνεῖα 2. β) Τὰ
ὑπολείμματα τῶν σωρῶν σταφίδος, ἥτοι σταφίδες ἀνά-
μεικτοι μετὰ χώματος, τεμαχίων μίσχων τῶν σταφίδων
κλπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ.) : Μάζω τ' ἀπάλωνα.

2) Συμπόσιον διδόμενον μετὰ τὸν ἀλωνισμὸν Κάμπ.

ἀπαλωσύνη ἡ, ΚΠαλαμ. Τάφ. 25 — Λεξ. Γαζ. (λ. εὐε-
ρία) Δημητρ. ἀπαλουσύν' Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός.

1) Ἀπαλότης, μαλακότης ἐνθ' ἄν. : Εἶνι ἀπαλουσύν'
'ς τ' ἄχυρα - 'ς τὰ μαλλιά - 'ς τὰ ροῦχα Θεσσ. || Ποίημ.

Ἄχ καὶ νὰ 'ταν νὰ 'νοιωθα κι ἀκόμα ἀφοῦ πεθάνω
τὴν ἀπαλωσύνην του 'ς τὸ σκληρὸν ὕπνο ἐπάνω!

Τὴν ἀπαλωσύνην του ποιοῦ σιγαλὸ τραγοῦδι,
ποῖα πνοὴ τὴν ἔπλασε, τίνος βελούδου χνουδί;

(ἐνν. τοῦ μαγούλου σου) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἡπιότης,
εὐδία, ἐπὶ τοῦ καιροῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἐχ' ἀπαλουσύν'
οὐ κιρός. 3) Μαλακότης χαρακτηρὸς, ἡπιότης Στερελλ.
(Αἰτωλ.) : Μὴ τ'ν ἀπαλουσύν' τ' χάλασι τὰ πιδιά τ'.

ἀπαμελῶ Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπαμελοῦμαι.

Δὲν ἐνδιαφέρομαι περὶ τίνος, παραμελῶ τι : Ἀπαμέλησε
τὴ δουλειά του. Συνών. ἀμελεύω, ἀμελῶ, παραμελῶ.

ἀπάμπελο τό, Ἀμοργ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀμπέλι.

Ἀγρὸς ὅστις ἡτό ποτε φυτευμένος διὰ κλημάτων, τέως
ἀμπελών. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀπαμπώθω ἀμάρτ. ἀπαπ-πώθω Κάμπ. ἀποπ-πώθω
Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀμπώθω.

Ἀπωθῶ : Ἄσμ.

Πέντε στραδῶντες τὸν βασιτοῦν καὶ δυὸ τὸν ἀποπ-πώθουν.

ἀπαναθρέφω ἀμάρτ. ἀπανεθρέβγω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀπανεθρέβγω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀναθρέφω.

Τελειώνω τὴν ἀνατροφὴν, ἥτοι παύω νὰ παρέχω τὰ
μέσα τῆς ἀνατροφῆς εἰς τέκνα καταστάντα ἐνήλικα : Ὅτι
ν' ἀπανεθρέβῃ κανεὶς τὰ παιδιὰ του τὰ ὑστερνά, εἰν' ὥρα νὰ
πιάσῃ ν' ἀνεθρέβῃ τὰ γονάκια.

ἀπανακατώνω Κρήτ. ἀπανεκατώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνακατώνω.

Εἰς πράγματα συμπεφυρμένα ἤδη ἐπιφέρω τελείαν
σύμφυρσιν, ἀνακατώνω τελείως τι ἐνθ' ἄν. : Δὲ δά 'φτανεν
ἀνακατωμός τωνε, μόνο ἤρθες κ' ἐσὺ καὶ τ' ἀπανακάτωσες
(ἀνακατωμός ἀντὶ ὁ ἄν.) Κρήτ.

ἀπανάλλαγμα τό, ἀμάρτ. ἀπανάλλαγμα Πόντ.
(Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀνάλλαγμα.

Ἐναλλαγή, ἀντικατάστασις ἐνδυμασίας ἐορτασίμου διὰ
καθημερινῆς καὶ τάνάπαλιν.

ἀπαναλλάζω Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Χαλδ.) 'πιναλ-
λάζω Τήν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀναλλάζω.

1) Ἀντικαθιστῶ, ἐναλλάσσω τι Τήν. : Τὰ 'πιναλλάζ'ν
'ς τὸν ζιβγάρ' τὰ κτ'νὰ (ἐναλλάσσουν ἐν τῇ ἀρόσει τὰ ὑπο-
ζύγια). 2) Ἐναλλάσσω, ἀντικαθιστῶ καθημερινὰ ἐνδύ-
ματα δι' ἐορτασίμων καὶ τάνάπαλιν Πόντ. (Ὁφ. Σάντ.
Χαλδ.) : Ὁσήμερον Κερεκὴ ἐν' κ' ἐπενέλλαξεν Χαλδ. Συνών.
ἀναλλάζω 1 β.

Πβ. ἀπαλλάζω (ΠΠ).

ἀπανάλυμα τό, ἀμάρτ. 'πονέλυμα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀνάλυμα.

Τῆξις, διάλυσις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάλυμα 1.

ἀπαναλυσίς ἡ, Θράκ. (Μυριόφ. Σηλυβρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀναλυσίς.

Τῆξις τῶν χιόνων. Πβ. ἀπανάλυμα.

ἀπαναλύω ἀμάρτ. 'πονελῶ Θράκ. (Κομοτ. Σαρεκκλ.
κ. ἄ.) 'πενελῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀναλύω ἡ ἐκ τοῦ μεσν.
ἐπαναλύω κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. ἀπό. Ἰδ.
ΙΒογιατζίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 167 κέξ.

1) Διαλύω, ρευστοποιῶ, τήκω τι ἐνθ' ἄν. : Ὅσον ἐλύσε
καλὰ τὸ βούτυρο κ' ὕστερα εἴψε το 'ς τὸ φαγεῖ Σαρεκκλ.
Συνών. ἀναλειώνω 1, ἀναλιγώνω 2, ἀναλύω Α 1,
λειώνω. Καὶ ἄμτβ. διαλύομαι, τήκομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.
κ. ἄ.) : Περίμενε νὰ 'πονέλυσουν τὰ χιόνια κ' ἤρθε Σαρεκκλ.
'Εβαλα τὸ βούτυρο 'ς τὴ φωτιά κι ἄρχισε νὰ 'πονελῇ Θράκ.
Συνών. ἀναδίνω Β5δ, ἀναλειώνω 1, ἀναλιγώνω 2,
ἀναλύω Α 1, λειώνω. 2) Διαρρέω, ἐκφεύγω, ἐπὶ ὑγροῦ
περιεχομένου εἰς πορῶδες ἀγγεῖον Ρόδ. Πβ. ἀναλείχω 4.

3) Μεταφ. φεύγω κρυφίως, ἀποδιδράσκω Ρόδ. : Ὁ
κλέφτης ἐπενέλυσε.

ἀπαναμένω ἀμάρτ. ἀπανημένω Κάμπ. ἀπαλημένω
Κάμπ. ἀπολημένω Κάμπ. 'παλημένω Κάσ. 'πολημένω
Κάλυμν. Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀναμένω ἡ ἐκ τοῦ ἀρχ.
ἐπαναμένω κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. ἀπό. Ἰδ.
ΙΒογιατζίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 167 κέξ.

Ἀναμένω, περιμένω ἐνθ' ἄν. : Πολήμενε νὰ περάσῃ κανένα
καῖκι Κῶς || Γνωμ.

Ὅποιος δὲ θάψ' ἐρπίζεται καὶ πάντ' ἀπαλημένει
Κάμπ. || Ἄσμ.

Ὡς πότε νὰ σὲ καρτερῶ καὶ νὰ σ' ἀπαλημένω ;
αὐτόθι.

ἀπανάμεσα ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀπανάμισα Θράκ.
(Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμεσα.

Διὰ μέσου, ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου : Ἐρθεν ἀπανάμεσα
ἀσ' σὰ χωράφῃ Χαλδ. Πέρασι ἀπανάμισά μας Ἀδριανούπ.

ἀπανάντι τό, Χίος (Αὐγών.) 'πανάντι Χίος 'πανάντι
Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπανάντις ὁ, Χίος 'πανάντις Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. ἀντί.

Τὸ ἄνω ἀντίον τοῦ ὀρθίου ὑφαντικοῦ ἱστοῦ ἐνθ' ἄν. :
Βγάλε τοῦ 'πανάντ' γιὰ νὰ ξιτ'λίζουμι ἀπ' τ' ἀντὶ τοῦ διασιδ'
Αἰτωλ. Συνών. ἀνάντι, ἀντίθ. κατάντι.

ἀπαναπανωτά ἐπίρρ. Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπανου-
πανωτά Λέσβ. ἀπαν'πανωτοῦ ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 3,130
ἀπανωπανωτὸ Θήρ. 'παν'πανωτὰ Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.)
'παν'πανωτοῦ Εὐβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαναπανωτός.

